

ПРОГРАМА ЄВАНГЕЛІЗАЦІЇ
ТА МІСІЙНОГО ВИХОВАННЯ

THE PROGRAM FOR EVANGELIZATION
AND MISSIONARY FORMATION

Патріарша комісія священничого виховання
у семінаріях Української Греко-Католицької Церкви

Patriarchal Commission on Priestly Formation
in the Seminaries of the Ukrainian Greek-Catholic Church

**ПРОГРАМА ЄВАНГЕЛІЗАЦІЇ
ТА МІСІЙНОГО ВИХОВАННЯ
КАНДИДАТІВ У СВЯЩЕНСТВО В СЕМІНАРІЯХ
УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ**

**THE PROGRAM FOR EVANGELIZATION
AND MISSIONARY FORMATION OF CANDIDATES
TO THE PRIESTHOOD IN THE SEMINARIES
OF THE UKRAINIAN GREEK-CATHOLIC CHURCH**

Київ 2009
Видавництво “Друкарські куншти”

Kyiv 2009
Publishing house “Drukarski kunshty”

ЗМІСТ

Лист Преосвященного Владика Кена (Новаківського)	6
1. Вступ	8
2. Суть і мета євангелізації	9
3. Загальнолюдське місійне виховання	11
4. Духовне місійне виховання	13
5. Інтелектуальне місійне виховання	15
6. Пастирське місійне виховання	16
7. Підготовка до євангелізаційного та місійного служіння	17
8. Складові елементи пастирського місійного виховання	18
9. Закінчення	19

CONTENTS

Letter of the Most Rev. Bishop Ken (Nowakowski)	20
1. Introduction	22
2. Nature and Purpose of Evangelization	23
3. Human Missionary Formation	25
4. Spiritual Missionary Formation	27
5. Intellectual Missionary Formation	29
6. Pastoral Missionary Formation	30
7. Seminary Preparation for Evangelization and Missionary Service	31
8. Main Directives for Seminary Preparation	33
9. Conclusion	33

**Лист Преосвященного Владика Кена (Новаківського),
голови Патріаршої комісії священничого виховання
у семінаріях УГКЦ, до семінаристів УГКЦ
з нагоди видання Програми євангелізації
та місійного виховання
кандидатів у священство в семінаріях**

Дорогі у Христі брати-семінаристи,

понад сто років тому до Північної та Південної Америки були вислані священники з Галичини, без спеціальної підготовки і розуміння культур цих країн. Однак, сповнені духом євангельської місії, вони їхали служити українським емігрантам. Через еміграцію наша Церква поширилася на Північну і Південну Америку, Європу, Австралію та країни колишнього Радянського Союзу.

Сьогодні Українська Греко-Католицька Церква є глобальною, і вона має особливі пасторальні потреби, які відрізняються у різних країнах за своїм характером. В одних – це Церква емігрантів і заробітчан, в інших – місцева Церква, яка пройшла десятиліття інкультурації. Як голова Патріаршої комісії священничого виховання у семінаріях УГКЦ, звертаюся до вас, дорогі брати, доручаючи цей документ як дорожню карту або проект, щоб підготувати ваше серце і вашу душу до євангелізації та місій.

Синод Єпископів УГКЦ через видання цієї програми у формі звернення до вас хоче підкреслити, що кожен кандидат у священство має бути вихований у дусі св. апостола Павла і йти служити там, де є потреба. Він також повинен бути готовим зректися самого себе й усього того, що досі вважав своїм, і стати всім для всіх.

Внаслідок глобалізації світ став тіснішим, навіть порівняно з минулим століттям, і наша Церква та її вірні не залишилися поза цим процесом. Тому ми заохочуємо вас, дорогі семінаристи, уважно прочитати слова цього документа, роздумувати над їхнім значенням і зробити його високі ідеї реальністю.

Нехай Господь наш Ісус Христос через молитви блаженного Омеляна Ковча – покровителя парохів – благословить вас і ваше навчання у підготовці до місійного служіння у нашій Церкві.

З найкращими молитовними побажаннями
щиро ваш у Господі
+ Кен

Дано при Катедральному соборі Пресвятої Євхаристії,
Нью Вестмінстер, Британська Колумбія,
у день Святих мучеників Бориса і Гліба,
24 липня/6 серпня 2009 року Божого

*Проголошення і свідчення Євангелія
є першим служінням,
яке християни мають здійснювати для кожної людини
і всього людського роду;
вони покликані сповіщати всім любов Божу,
яка явилася в повноті в єдиному Відкупителеві світу –
Ісусі Христі¹.*

1. ВСТУП

1.1. Блаженніший Любомир Кардинал (Гузар) разом із Патріаршим Синодом Єпископів Української Греко-Католицької Церкви доручив Патріаршій комісії священничого виховання у семінаріях розробити Програму євангелізації та місійного виховання кандидатів у священство в семінаріях нашої Церкви в цілому світі. Виконуючи це завдання, згадана Патріарша комісія уклала цей документ.

1.2. Натхненням під час укладання Програми євангелізації та місійного виховання кандидатів у священство став св. апостол Павло, життя якого є яскравим прикладом євангелізації та місійної діяльності для людей нашого часу. «З Божої волі покликаний та висланий до поган»², він є однією з найяскравіших постатей серед апостолів. Відповідаючи на Христове покликання, апостол Павло став «для юдеїв як юдей, для тих, що під законом, я став як під законом... щоб спасти

¹ Венедикт XVI, Слово під час аудієнції для учасників Міжнародного симпозіуму з нагоди 40-річчя соборного Декрету «Ad gentes», 11 березня 2006 року.

² Див. Іван Павло II, Енцикліка про місійну діяльність «Redemptoris missio», 7 грудня 1990 року, 61.

деяких» (I Кор. 9, 20). Відтак «продовжується в історії подія П'ятдесятниці, яка збагачується розмаїттям мов і культур»³.

1.3. Євангельсько-місійне служіння священника бере свій початок у місії, яку кожен священник отримав від Господа нашого Ісуса Христа⁴: «Ідіть і проповідуйте Євангеліє всьому світові» (Мр. 16, 15). Завданням семінарій є виховувати робітників Христового винограднику з євангельським духом посвяти та усвідомленням відповідальності служіння у місійній ділянці.

1.4. Місійне виховання священника починається в семінарії і триває впродовж усього його життя. Семінарійне середовище особливо сприяє вихованню місійного духу й духовного братерства, відкритого до різноманітних потреб Церкви та сучасної людини.

2. СУТЬ І МЕТА ЄВАНГЕЛІЗАЦІЇ

2.1. Євангелізація, за своєю суттю, – це допомога ближньому зустріти Христа. Євангелізація – це проповідання Господа Ісуса словами і життям, щоб ті, хто сприймає Боже Слово, увірували й спаслися⁵. Євангелізація належить до природи Церкви⁶, «все таїнство якої перебуває в кожній

³ Конгрегація віровчення, Доктринальні зауваги до деяких аспектів євангелізації, 3 грудня 2007 року, 6.

⁴ Пор. II Ватиканський Собор, Декрет про служіння і життя священників «Presbyterorum ordinis», 7 грудня 1965 року, 1, 2; Компендіум ККЦ, 328.

⁵ Пор. Доктринальні зауваги, 2.

⁶ Пор. II Ватиканський собор, Декрет про апостолят мирян «Apostolicam actuositatem», 18 листопада 1965 року, 2.

помісній Церкві, якщо тільки вона не відокремлена, а з'єднана із Вселенською Церквою і стає місійною»⁷. Мета євангелізації полягає у тому, що «вся Церква разом зі своїми пастирями повинна, як Христос, вирушити в дорогу, щоб вивести людей з пустелі до місця життя, до дружби із Сином Божим, до того, хто дарує життя в повноті»⁸.

Додатковим спонуканням до євангелізації є мучеництво нашої Церкви: «Християнські мученики... переконані, що кожна людина потребує Ісуса Христа, який переміг гріх і смерть і поєднав людей з Богом»⁹. Свідки Євангелія, не шукаючи влади чи заробітку, віддають своє життя за Христа, щоб показати світові силу беззахисної і безмежної любові до людей, яку отримує в дар той, хто йде за Ним, готовий пожертвувати навіть своїм життям¹⁰.

2.2. Пріоритетним завданням євангелізації є допомогти всім людям доброї волі зустріти Христа через віру та втаємничити кожного у Його боголюдське життя. Прикладом такої євангелізації є служіння апостолів, які, «діючи під впливом Святого Духа, закликали усіх людей до зміни життя, до навернення й до прийняття хрещення»¹¹.

3.3. Кожна людина має природне право почути Добру Новину, щоб «повністю реалізувати своє покликання»¹². Тому місіонер у своїй душпастирській діяльності повинен

⁷ Redemptoris missio, 48.

⁸ Доктринальні зауваги, 10.

⁹ Redemptoris missio, 11.

¹⁰ Пор. Доктринальні зауваги, 8.

¹¹ Redemptoris missio, 47.

¹² Там само, 46.

керуватися одним стимулом – Христовою любов'ю для спасіння людей¹³.

4.4. Добре продумана та розвинена модель євангелізаційної діяльності у програмі семінарійного навчання є дуже корисною у підготовці до майбутнього служіння священика: «Євангелізаційний дух повинен вести до подолання культурних і національних бар'єрів, уникаючи будь-якої замкнутості в самих собі»¹⁴.

2.5. Євангелізація будується на щирому діалозі, оскільки «сприйняття Доброї Новини у вірі само по собі приводить до такого діалогу. Істина, яка спасає життя, запалює серце того, хто її отримує, любов'ю до ближнього, і вона рухає, підштовхує свободу віддати те, що було отримано як дар»¹⁵.

3. ЗАГАЛЬНОЛЮДСЬКЕ МІСІЙНЕ ВИХОВАННЯ

3.1. Основою та центром усього загальнолюдського виховання є Ісус Христос. Син Божий, посланий Отцем у світ, за словами св. Максима Ісповідника, став тим, ким не був раніше, тобто людиною, сином Марії і свого народу, виконавцем закону Мойсея і звичаїв, прийнятих у Його земному середовищі (пор. Флп. 2, 6–11).

3.2. У ділянці загальнолюдського виховання до місійної діяльності особливо слід звертати увагу на такі якості, як пошана до людської особи, відкритість до діалогу,

¹³ Пор. Доктринальні зауваги, 8.

¹⁴ Redemptoris missio, 39.

¹⁵ Доктринальні зауваги, 7.

толерантність, життєрадісність, психічна стабільність і рівновага, жертівність, особиста зрілість, талант до вивчення іноземних мов, організаційні здібності, розсудливість та вміння налагоджувати співпрацю з іншими. «Місіонер... несе в собі дух Церкви, її відкритість і зацікавлення всіма народами та людьми... переступає кордони і расові, кастові чи ідеологічні поділи»¹⁶.

3.3. Невід'ємним елементом виховання до місійної діяльності є велика пошана до людської свободи: «Церква суворо забороняє примушувати когось до приймання віри або підступними способами когось притягати чи заманювати, як теж рішуче вимагає, щоб ніхто не був відстрашений від віри несправедливими утисками»¹⁷. Місіонери повинні перевіряти мотиви навернення, і, якщо треба, то їх очищувати, завжди пам'ятаючи про першість дії Божого Слова, а не власну користь»¹⁸.

3.4. Не менш важливим об'єктом виховання до місійної діяльності є пошана до інших традицій, яка починається з пошани до власних. Слід пам'ятати, що «християни та християнські спільноти живуть глибоко вкоріненими в життя окремих народів і є знаками Євангелія також і у вірності своїй Батьківщині, своєму народові, народній культурі»¹⁹.

3.5. Завдання семінарій – готувати місіонерів, здатних розрізнати «знаки часу», слухати інших, ініціативних і відповідальних, врівноважених, спроможних адаптуватися в нових середовищах та реалістично оцінювати ситуацію та власні можливості.

¹⁶ Redemptoris missio, 89.

¹⁷ Ad gentes, 13.

¹⁸ Пор. Папа Павло VI, Декларація про релігійну свободу «Dignitatis humanae», 7 грудня 1965 року, 11.

¹⁹ Redemptoris missio, 43.

3.6. Головна мета загальнолюдського місійного виховання полягає у розвитку в семінаристів якості Доброго пастиря, який залишає дев'яносто дев'ять овець заради однієї заблудлої (пор. Лк. 15, 1–7). Наслідуючи Спасителя, місіонери покидають Батьківщину, щоб бути свідками Христовими аж до краю землі. «Від місіонера вимагається, щоб він був готовий зректися самого себе й усього того, що досі вважав своїм, і стати всім для всіх»²⁰.

4. ДУХОВНЕ МІСІЙНЕ ВИХОВАННЯ

4.1. Церква – це апостольська спільнота, в якій місійність є суттєвою частиною священничого життя. Невід'ємним аспектом місійності Церкви є духовне виховання майбутніх місіонерів.

4.2. Духовне виховання плекає християнську особистість через міжособове спілкування з Отцем, Сином і Святим Духом. Духовний досвід такого спілкування вчить, що бути собою – це перебувати в Іншому. «Як Ти, Отче, в Мені, а Я – у Тобі, щоб одно були в Нас і вони, щоб увірував світ, що Мене Ти послав» (Ів. 17, 21).

4.3. Євангелізація здійснюється під дією Святого Духа, який є душею Церкви. Це Він пояснює вірним глибоке значення вчення Ісуса та Його таїнства. Сьогодні, як і на початку існування Церкви, Святий Дух діє у кожному, хто євангелізує, – хто піддається Його владі та керівництву. Святий Дух вкладає в його уста слова, які б він не знайшов сам, та водночас впливає на те, щоб душа слухача була відкритою

²⁰ Там само, 88.

та сприйнятливою для Доброї Новини та для проповідування Божого Царства²¹.

4.4. Головними аспектами духовного виховання є:

- постійне дослідження передання віри;
- участь у Святих Таїнствах;
- літургійна та особиста молитви;
- участь у духовних вправах, які проводять місіонери.

4.5. «Місіонер повинен бути людиною споглядальної молитви... майбутнє місій великою мірою залежить від споглядання. Місіонер, який не віддається спогляданню [Господа], не може вірогідно звіщати Христа»²². Зростання у святості – це необхідний елемент священничої духовості, оскільки священник потребує особистого освячення для ефективного і плідного виконання своєї місії у Церкві. Його святість не може бути відділеною від його служіння – вона зростається і зростає разом з ним.

4.6. «Любов, що йде від Бога... нас перетворює в єдине Ми, яке долає поділи і робить нас одним цілим, аж поки остаточно Бог буде всім у всьому»²³. Тому Церква, як добра мати, хоче зробити всіх людей учасниками духовних благ, «щоб таким чином всі отримали повноту істини і засоби до спасіння, “щоб увійти у свободу слави синів Божих” (Рим. 8, 21)»²⁴.

²¹ Пор. Папа Павло VI, Апостольське послання «*Evangelium nuntiandi*» до єпископів, священників та усіх вірних цілого світу, 75.

²² *Redemptoris missio*, 91.

²³ Доктринальні зауваги, 13.

²⁴ Там само, 7.

5. ІНТЕЛЕКТУАЛЬНЕ МІСІЙНЕ ВИХОВАННЯ

5.1. «Сучасна ситуація... наполегливо вимагає надзвичайно сильної інтелектуальної формації, щоб виховувати священників, здатних проголошувати... незмінне Євангеліє Христа та вчиняти його правдивим перед справедливими вимогами людського розуму»²⁵. Священик мусить бути інтелектуально готовим вести діалог з усіма людьми: «Він мусить бути готовий захищати віру та подавати причину надії, яка живе в нас»²⁶. Для виконання цього завдання йому потрібні певні знання.

5.2. Головними аспектами інтелектуального виховання є:

- глибоке знання і розуміння основ віри Католицької Церкви;
- ґрунтовна обізнаність з різними культурами;
- діалог між Євангелієм і культурою (інкультурація Євангелія);
- екуменічний вимір місій.

«Дух засіює “насіння Слова”, яке можна знайти в різних обрядах і культурах, і готує їх до зрілості у Христі»²⁷.

²⁵ Там само, 51.

²⁶ Див. Іван Павло II, Постсинодальне апостольське звернення про формацію духовенства в теперішній час «*Pastores dabo vobis*», 25 березня 1992 року, 51.

²⁷ *Redemptoris missio*, 28.

6. ПАСТИРСЬКЕ МІСІЙНЕ ВИХОВАННЯ

6.1. Зважаючи на те, що невід'ємним елементом служіння місіонерів є пастирство і парафіяльне служіння, семінарії повинні забезпечити відповідну підготовку семінаристів у тому напрямі. Її особливістю є те, що «місіонери, які походять з інших Церков та країн, повинні включитися в суспільно-культурний світ тих, до кого вони були вислані, перемагаючи обумовленість середовища свого походження... приймаючи той стиль життя, який є знаком євангельського свідчення і солідарності з місцевим населенням»²⁸.

6.2. Головними елементами пастирського місійного виховання є:

- врахування місійних потреб під час приймання до семінарій;
- курс про місійну історію УГКЦ та її сьогоденні потреби;
- літні місійні вишколи;
- місійна практика;
- душпастирство покликання молоді до місійної діяльності у Церкві та світі;
- систематичні зустрічі з відповідальними за євангелізацію особами;
- обмін священиками-місіонерами між єпархіями УГКЦ;
- систематичні зустрічі з місіонерами;
- місійний інститут (не обов'язково, щоб це був стаціонарний бюджетний заклад; йдеться про групу

²⁸ Redemptoris missio, 53.

фахівців, які б систематично працювали у ділянці євангелізації та місії Церкви і могли співпрацювати на відстані);

- використання ресурсів мас-медіа.

«Євангелізаційна діяльність християнської спільноти насамперед на своїй території, а згодом на інших, як участь у вселенській місії, є найкращою ознакою зрілості віри»²⁹. Слід робити заходи, щоб УГКЦ була включена в місійну діяльність серед поган.

7. ПІДГОТОВКА ДО ЄВАНГЕЛІЗАЦІЙНОГО ТА МІСІЙНОГО СЛУЖІННЯ

7.1. Українська Греко-Католицька Церква є найбільшою Східною Католицькою Церквою свого права, вона належить до Церков візантійської традиції, які перебувають у повній єдності з Римським Архиєреєм, наступником св. апостола Петра. Її митрополія в Україні та митрополії на поселеннях мають спільну літургійну, духовну, богословську та канонічну спадщину. Разом з тим кожна митрополія чи самостійна єпархія на поселеннях має власні законні відмінності, зумовлені її інкультурацією в середовище країни перебування. Тому в навчальних програмах семінарій звернуто особливу увагу на спільну спадщину та багатство кожної частини нашої Церкви, хоч би де вона була, до служіння в якій готуватимуться майбутні місіонери.

²⁹ Там само, 49.

7.2. Христос кличе до священства усі покоління: перед кожним з них постають особливі виклики. Світ постійно змінюється. Він дає унікальні можливості свідчити Христа, зберігаючи дух нашої церковної спадщини, представляючи християнську традицію щораз у новий спосіб. Зокрема це стосується семінаристів, які готуються до євангелізації та місійної діяльності за межами своєї місцевої Церкви.

7.3. Під час навчання у семінарії її вихованці повинні глибоко вивчати культурну, соціальну, політичну та економічну ситуацію суспільства, в якому Господь кличе їх служити, а також опанувати потрібні іноземні мови.

Зокрема, потрібно звернути увагу на:

- національні особливості;
- державне законодавство;
- пошану до людської гідності;
- ставлення до інших Церков та віровизнань;
- впливи глобалізації;
- характер суспільних змін;
- сімейні традиції;
- благодійну діяльність і солідарність.

8. СКЛАДОВІ ЕЛЕМЕНТИ ПАСТИРСЬКОГО МІСІЙНОГО ВИХОВАННЯ

8.1. Пастирські потреби у різних регіонах чи країнах є відмінними. Якнайкраще підготуватися до служіння в певній місцевості допомагає кандидатів у священство пастирське виховання.

8.2. Пастирське виховання під відповідним керівництвом уможлиблює втілення на практиці набутих теоретичних знань.

8.3. До складових елементів пастирського місійного виховання належать:

- заснування і утвердження спільноти;
- духовний провід (отцівство);
- запобігання конфліктам та подолання їх (конфлікт-менеджмент);
- парафіяльний провід і управління.

9. ЗАКІНЧЕННЯ

9.1. Патріарша комісія священничого виховання у семінаріях сподівається, що УГКЦ успішно продовжуватиме у новому тисячолітті свою євангелізаційну місію. Наші семінарії виховуватимуть для цього святих та висококваліфікованих священників-місіонерів, готових іти проголошувати Добру Новину та ділитися східною традицією нашої Церкви з людьми Божого благовоління. Адже «кожна зустріч із конкретною особою чи культурою може розбудити потенціал Євангелія, не виявлений у минулому»³⁰.

³⁰ Redemptoris missio, 6.

**Letter of the Most Rev. Bishop Ken (Nowakowski)
The Head of Patriarchal Commission on Priestly Formation
in the Seminaries of the UGCC
To the seminarians of the UGCC
On the occasion of publication of the Program for
Evangelization and Missionary Formation of candidates to
the priesthood in seminaries**

Brothers in Christ, dear Seminarians,

More than one hundred years ago priests from Western Ukraine were sent to North and South America, with no particular training or understanding of the local cultures. However, being filled with the Evangelical missionary spirit they went to serve the Ukrainian emigrants. Through emigration, our Church became established throughout North and South America, Europe, Australia and the countries of the former Soviet Union.

The Ukrainian Greek Catholic Church is a global Church today. This Church has special pastoral needs that vary by their nature from country to country. In some, it is the Church of emigrants and migrant workers, elsewhere – it is the local Church, undergoing decades and even centuries of inculturation. As the Head of Patriarchal Commission on Priestly Formation in the Seminaries of the Ukrainian Greek Catholic Church, I appeal to you, dear Brothers, and entrust to you this document as a road

map, a blueprint to assist you in preparing your hearts and souls for the mission of Evangelization.

The Ukrainian Greek Catholic Synod of Bishops, through the publication of this program of formation, wishes to underline that every candidate for priestly ordination should be formed in the spirit of the Holy Apostle, Saint Paul and like him to be ready to serve where there is a need. The seminarian should be ready to deny himself and all that is considered his own, and become everything for everyone.

Due to the process of globalization our world, even by comparison to the last century, has become smaller, and our Church and its faithful have not remained outside of this process.. This is why, dear Seminarians, we encourage you to read this document very carefully, reflect on its meaning and bring its high ideals into the reality.

May our Lord Jesus Christ through the prayers of Blessed Omelyan Kovch, patron of the priests, bless you and your studies in the preparation for the missionary service in our Church.

With prayerful best wishes,
Sincerely Yours in Christ,
+Ken

The Feast of Saints Borys & Hlib
24 July/6 August 2009
Holy Eucharist Cathedral
New Westminster, British Columbia

*The proclamation of and the witness to the Gospel
are the first services that Christians
can render to every person and to the entire human race,
called as they are to communicate to all God's love,
which was fully manifested in Jesus Christ,
the one Redeemer of the world*¹.

1. INTRODUCTION

1.1. His Beatitude Lubomyr Cardinal Husar along with the Patriarchal Synod of Bishops of the Ukrainian Greek-Catholic Church has commissioned the Patriarchal Commission of Priestly Formation in Seminaries to draw up a program for the evangelization and missionary formation of candidates to the priesthood in our church throughout the world.

1.2. The inspiration for the establishment of such a program comes from the example of St. Paul the apostle, whose life is a brilliant example for contemporary evangelization and missionary activity. Exemplarily among the group of the twelve apostles «... the work of Paul, who by God's will was called and sent forth to the nations»². Responding to God's call, St. Paul the apostle was «a Jew for the Jews, a Greek for the Greeks, everything to all ... to save some» (I Cor. 9, 20). Thus, «the Pentecost-event continues in

history in unity of one and the same faith, enriched by the diversity of languages and cultures»³.

1.3. The Evangelization-missionary service of the priest has its foundation in the mission which each priest received from our Lord Jesus Christ:⁴ «Go to the whole world; proclaim the Good News to all creation» (Mk 16, 15). Thus, the work of the seminary is to engender in the workers for Christ's vineyard, a dedicated spirit of evangelization and a self-consciousness of their responsibility to carry on in the missionary activity of the church.

1.4. The missionary formation of the priest begins in the seminary and continues throughout his life. The seminary environment especially assists in the development of a missionary spirit, and spiritual brotherhood open to the many needs of the church and contemporary humanity.

2. NATURE AND PURPOSE OF EVANGELIZATION

2.1. Evangelization, in reality, is to help one meet Christ. Evangelization is to proclaim Jesus Christ by one's words and actions, so that those who receive the Word of God may believe and be saved⁵.

¹ Address of His Holiness Benedict XVI to the Participants of the International Conference on Occasion of the 40th Anniversary of the Conciliar Decree «Ad Gentes», March 11, 2006.

² See, Encyclical Letter «Redemptoris Missio» on the permanent validity of the Church's missionary mandate, John Paul II, December 7, 1990, 61.

³ Doctrinal Note on Some Aspects of Evangelization. Congregation for the Doctrine of the Faith (CDF), December 3, 2007, 6.

⁴ Decree on the ministry and life of priests «Presbyterorum Ordinis», Vatican II, December 7, 1965, 1, 2; Compendium of the Catechism of the Catholic Church, 328.

⁵ See, Doctrinal... 2.

Evangelization is part of the very nature of the Church⁶ «the whole mystery of the Church is contained in each particular Church, provided it does not isolate itself, but remains in communion with the Universal Church and becomes missionary in its own turn»⁷. The purpose of evangelization is for «the Church as a whole and all her Pastors, like Christ, must set out to lead people out of the desert, towards the place of life, towards friendship with the Son of God, towards the One who gives us life, and life in abundance»⁸.

An additional incentive for evangelization is from the martyrdom of our Church: «Christian martyrs at all times - including our own - have given and continue to give their lives in order to bear witness to this faith, in the conviction that every human being needs Jesus Christ, who has conquered sin and death and reconciled mankind to God»⁹. The witnesses of the Gospel seek neither power nor advantage, but instead lay down their lives for Christ, in order to show the world the power of an unselfish and deep love of humanity which is given to those who follow Christ unto the total gift of their existence¹⁰.

2.2. The highest priority of the work of evangelization is to help all people of good will to encounter Christ through faith and through the sacraments and enter in His Divine-human life. The best example of such evangelization is given by the apostles, who «prompted by the Spirit, invited all to change their lives, to be converted and to be baptized»¹¹.

⁶ See, Decree on the Apostolate of the Laity «Apostolicam Actuositatem», Vatican II, November 18, 1965, 2.

⁷ Redemptoris Missio, 48.

⁸ Doctrinal... 10.

⁹ Redemptoris Missio, 11.

¹⁰ See, Doctrinal... 8.

¹¹ Redemptoris Missio, 47.

2.3. Every person has the natural right to hear the Good News of God, so that everyone can live out «in its fullness his or her proper calling»¹². Every missionary in his pastoral work is guided by one primary motive - the love of Christ for the eternal salvation of all¹³.

2.4. A well developed and thought out model for evangelization within the program of seminary formation, and a very useful preparation for future priestly service is the understanding that: «the gospel spirit must lead us to overcome cultural and nationalistic barriers, avoiding all isolationism»¹⁴.

2.5. Evangelization is based on sincere dialogue, in as far as «the acceptance of the Good News in faith is thus dynamically ordered to such a communication. The truth which saves one's life inflames the heart of the one who has received it with the love of neighbor that motivates him to pass on to others in freedom what he has freely been given»¹⁵.

3. HUMAN MISSIONARY FORMATION

3.1. The foundation and center of all humanistic formation is Jesus Christ. As the Son of God, He is sent into the world, as in the words of St. Maximus the Confessor: «He became that which He was not before, that is a man, the son of Mary, and of his people, the author of the Mosaic law, and tradition, as part of his earthly environment» (See, Phil. 2, 6–11).

¹² Ibid, 46.

¹³ See, Doctrinal... 7.

¹⁴ Redemptoris Missio, 39.

¹⁵ Doctrinal... 7.

3.2. The program of humanistic formation as a preparation for missionary work stresses (accents) such aspects as: respect for the human person, openness to dialogue, tolerance, joy of life, psychological stability and equilibrium, sacrifice, personal maturity, a talent for languages, organizational ability, understanding, and a willingness to cooperate with others. «The missionary... bearing in himself the Church's spirit, her openness to and interest in all peoples and individuals... he overcomes barriers and divisions of race, cast or ideology»¹⁶.

3.3. Formation in missionary activity includes especially a deep respect for human freedom: «The Church strictly forbids forcing anyone to embrace the Faith, or alluring or enticing people by worrisome wiles. By the same token, she also strongly insists on this right, that no one be frightened away from the Faith by unjust vexations on the part of others»¹⁷. For this reason, missionaries should always examine the motives for conversion, and if necessary to purify them ever keeping in mind the primacy of the action of God's Word, and not personal interests¹⁸.

3.4. Another important factor in the preparation for missionary work is to promote a love for other traditions, but this begins with a love for one's own tradition. It is important to remember that «Christians and Christian communities are very much a part of the life of their respective nations and can be a sign of the Gospel in their fidelity to their native land, people and national culture, while always preserving the freedom brought by Christ»¹⁹.

¹⁶ Redemptoris Missio, 89.

¹⁷ Ad gentes, 13.

¹⁸ Declaration on religious freedom «Dignitatis Humanae», Vatican II, December 7, 1965, 11.

¹⁹ Redemptoris Missio, 43.

3.5. Seminaries need to prepare missionaries who are capable of discerning «the signs of the time», open to listening to others, innovators and responsible, self-disciplined, ready to adapt to new circumstances, and able to realistically evaluate their situation and their own possibilities.

3.6. The main aim of general missionary formation lies in the education of a seminarian who is able to act as a Good Shepherd, who leaves the «ninety-nine (sheep) in the wilderness and goes after the missing one till he finds it» (See, Lk. 15, 1–7). Following the example of our Lord, missionaries leave their native land to become witnesses of Christ to the ends of the earth. «The missionary is required to «renounce himself and everything that up to this point he considered as his own, and become all to everyone»²⁰.

4. SPIRITUAL MISSIONARY FORMATION

4.1. The Church is an apostolic community, in which missionary work is an essential element of priestly life. An inseparable element of the missionary activity of the Church is the spiritual formation of future missionaries.

4.2 Spiritual formation promotes the development of a Christian character based on an intimate personal relationship with the Father, Son and the Holy Spirit. A spiritual indication of such an interpersonal relationship is that one needs to be in a relationship with another. «Father, may they be one in us, as you are in me and I am in you, so that the world may believe it was you who sent me» (Jn. 17, 21).

²⁰ Ibid, 88.

4.3. Evangelization does not happen without the action of the Holy Spirit. The Holy Spirit is the soul of the Church. It is He who explains to the faithful the deep meaning of the teaching of Jesus and His mystery. It is the Holy Spirit who, today just as at the beginning of the Church, acts in every evangelizer who allows himself to be possessed and led by Him. The Holy Spirit places on his lips the words which he could not find by himself, and at the same time the Holy Spirit predisposes the soul of the hearer to be open and receptive to the Good News and to the Kingdom of God being proclaimed ²¹.

4.4. The major aspects of spiritual formation are:

- continual examination of the content of the Faith;
- reception of the sacraments of the Church;
- Liturgical and personal prayer;
- participation in the various services conducted by missionaries.

4.5. «The missionary must be a “contemplative in action”... Unless the missionary is a contemplative he cannot proclaim Christ in a credible way»²². Growth in holiness is an indispensable element of priestly spirituality, in so far as the priest needs personal sanctification in order to effectively and fruitfully fulfill his mission in the Church. His personal sanctity cannot be separated from his service, since they are born and grow together.

4.6. «The love which comes from God... unites us to him and “makes us a ‘we’ which transcends our divisions and makes us

one, until in the end God is ‘all in all’ (I Cor. 15, 28) ²³ Thus, the Church as a good Mother wants everyone to become partakers of spiritual blessings, in order “to enter into the freedom of the glory of the children of God” (Rom. 8, 21)» ²⁴.

5. INTELLECTUAL MISSIONARY FORMATION

5.1. The missionary formation of the seminarian requires a fond of knowledge necessary for missionary work in the contemporary world. «The present situation ... demands a high level of intellectual formation, such as will enable priests to proclaim ... the changeless Gospel of Christ and to make it credible to the legitimate demands of human reason»²⁵. The priest must be intellectually prepared to carry on a dialogue with others: «he must be prepared to make a defense of the faith and to account for the hope that is in us» (cf. I Pt. 3, 15).²⁶

5.2. The main aspects of intellectual formation are:

- a deep knowledge and understanding of the faith of the Catholic Church;
- a grounded and well rounded knowledge of various cultures;

²³ Doctrinal... 13.

²⁴ Ibid, 7.

²⁵ Ibid, 51.

²⁶ See, Post-Synodal Apostolic Exhortation on the formation of priests in the circumstances of the present day «Pastores Dabo Vobis», John Paul II, March 25, 1992, 51.

²¹ See, Apostolic Exhortations «Evangelium Nuntiandi» on Evangelization in the Modern World, Pope Paul VI, December 7, 1975, 75.

²² Redemptoris Missio, 91.

- dialogue between the Gospel and culture;
- ecumenical dimension of mission.

«It is the Spirit who sows the “seeds of the Word” present in various customs and cultures, preparing them for full maturity in Christ»²⁷.

6. PASTORAL MISSIONARY FORMATION

6.1. In view of the fact that pastoral and parish service is an inseparable element of missionary service, seminaries need to ensure an adequate preparation of seminarians in the missionary field. In particular: «that Missionaries, who come from other churches and countries, must immerse themselves in the cultural milieu of those to whom they are sent moving beyond their own cultural limitations ... adopting a manner of living which is a sign of gospel witness and of solidarity with the people»²⁸.

6.2. Main elements of pastoral missionary formation are:

- consideration of the missionary needs of the Church when candidates are accepted into the seminary;
- courses on the history of the missionary activities in the Ukrainian Greek-Catholic Church and contemporary missionary needs;
- summer missionary activities;
- missionary experience;

²⁷ Redemptoris Missio, 28.

²⁸ Ibid, 53.

- pastoral activities with the youth in the missionary work in the Church and in the world;
- formal encounters with persons responsible for evangelization;
- convocations of missionary workers and priests of the various eparchies of the Ukrainian Greek-Catholic Church;
- formal encounters with missionaries;
- missionary institute (while it is not necessary to establish a formal institute, however there should be a group of professionals who work systematically on a program of evangelization, and missionary work of the Church);
- utilization of the resources of the mass media.

«The evangelizing activity of the Christian community, first in its own locality, and then elsewhere as part of the Church’s universal mission, is the clearest sign of a mature faith»²⁹. The Ukrainian Greek-Catholic Church shall make all necessary efforts to be involved in missionary activities among non-believers.

7. SEMINARY PREPARATION FOR EVANGELIZATION AND MISSIONARY SERVICE

7.1. The Ukrainian Greek-Catholic Church is the largest self-governing Eastern Catholic Church belonging to the group of Churches of the Byzantine tradition which are in full communion with the Roman Pontiff, the Successor of Saint Peter. Between the

²⁹ Redemptoris Missio, 49.

Church in Ukraine and the Ukrainian Metropolias and Eparchies outside of Ukraine, there exists a common liturgical, spiritual, theological and canonical heritage. In addition to our common heritage, each Metropolia and Eparchy outside of Ukraine has its own specific legal differences which are the result of the enculturation of the Church in the country where it has been established. Thus, the educational program for our seminarians must take under particular consideration the common and the particular heritage of our Church, where the future missionaries are being educated.

7.2. Christ calls men in every generation to the priesthood, each of which receives a personal calling. The world around us is continually changing. As such it presents unique possibilities to give witness to Christ, while retaining the spirit of our ecclesial tradition, presenting the Christian tradition in a new manner. This is particularly true for seminarians who are preparing for evangelizing activity and missionary work outside the borders of their local Church.

7.3. In the course of seminary formation, students need to thoroughly study the culture, social, political and economic situation of the country in which the Lord calls them to work. A thorough study should concentrate on learning the history, mentality, culture, language, customs and traditions of the country in which they will be working.

7.4. It is particularly necessary to concentrate on:

- unique national circumstances;
- national legislation;
- dignity of the human person;
- respect for other Churches and faith communities;

- influence of globalization;
- character of social changes;
- family traditions;
- spirit of sacrifice and solidarity.

8. MAIN DIRECTIVES FOR SEMINARY PREPARATION

8.1. The pastoral needs differ in every region and country. Therefore, the pastoral formation of every candidate to the priesthood is best done in the region or country where he will be serving.

8.2. The pastoral formation is to be done under the direction of a qualified director, thus unifying both theoretical knowledge, and practical application.

8.3. Essential elements of pastoral-missionary formation:

- establishment and development of the community;
- spiritual direction (clerical);
- conflict management;
- stewardship and parish administration.

9. CONCLUSION

9.1. The Patriarchal Commission is confident that the evangelization mission of the Ukrainian Greek-Catholic Church will successfully continue in the new millennium. We expect that our seminaries will educate holy and well qualified priests-

missionaries, who are prepared to go and spread the Word of God according to the Eastern tradition of our Church to the people of God's grace.

Because, «Every encounter with an individual person or culture can awaken the potential of the Gospel which was not realized in the past»³⁰.

³⁰ Redemptoris Missio, 6.

Патріарша комісія священничого виховання у семінаріях
Української Греко-Католицької Церкви

**ПРОГРАМА ЄВАНГЕЛІЗАЦІЇ
ТА МІСІЙНОГО ВИХОВАННЯ
кандидатів у священство
в семінаріях
Української Греко-Католицької Церкви**

Упорядники

о. Богдан Данило

о. Максим Кобасюк, ЧСВВ

Літературний редактор українського тексту

Ірина Голота

Видавництво “Друкарські куншти”

Київ 2009

Наклад 1000 прим.